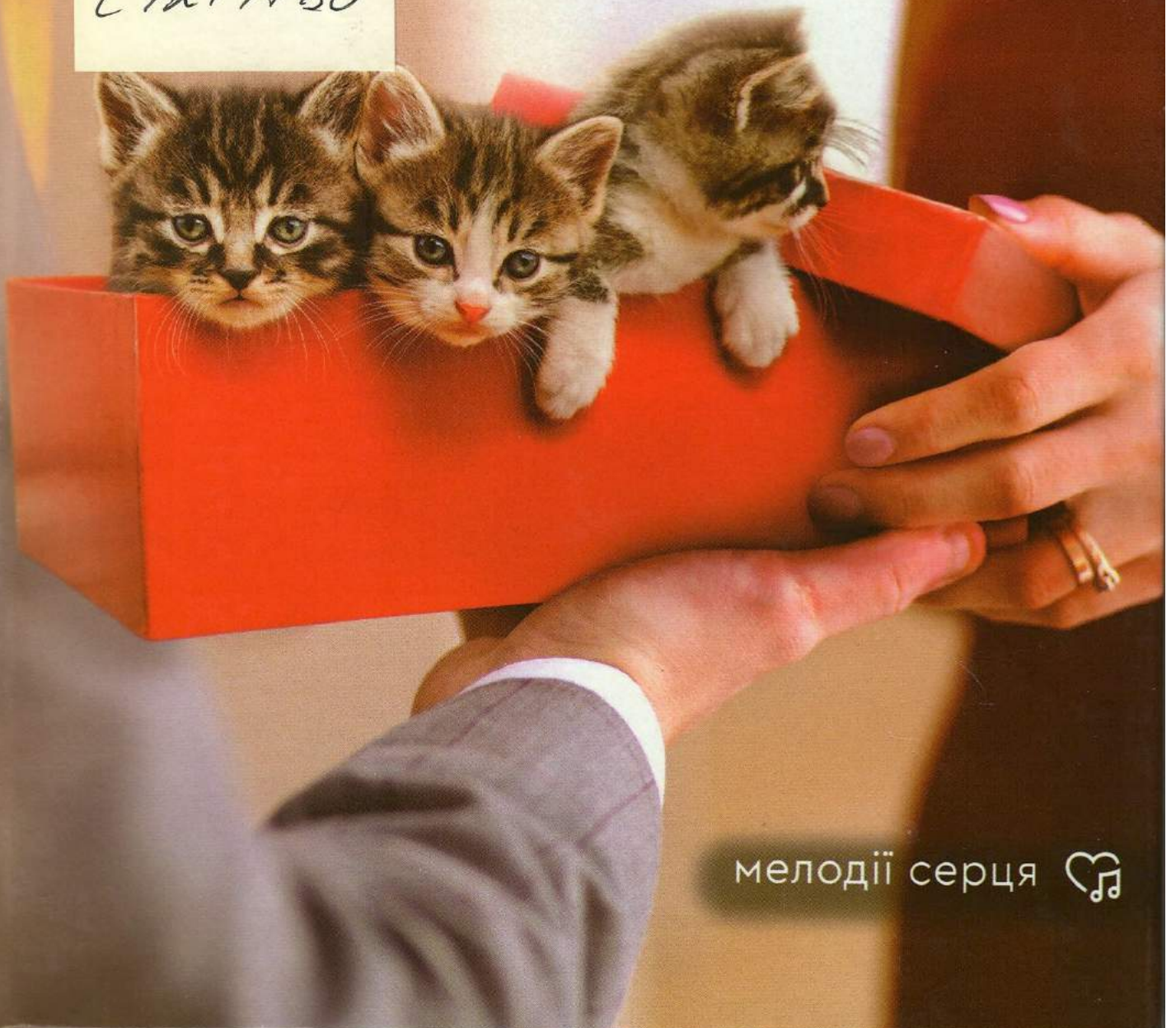

821.161.2-311.2
1714

Катерина Палагута

У ПОШУКАХ ЩАСТЯ

C1211780

мелодії серця

* * *

Сеанс закінчився о 21:00. Ліля вийшла з кінотеатру з молодиком і зупинилася на сходах.

— Тобі сподобався фільм? Ти, як мені здалося, не дуже сміявся.

— Нічого особливого. Така собі комедія. Тим паче спочатку вже було зрозуміло, чим закінчиться.

Ліля промовчала. Вона сміялася весь фільм. Не могла втриматися. І, звичайно, не могла не помітити, що Сашкові стрічка сподобалася набагато менше, ніж їй.

— Лілю, прогуляємося містом? Такий вечір чудовий.

— Вибач, я не можу. Завтра дуже рано вставати. О шостій ранку ми з дітьми виїжджаємо в столицю на змагання.

— А коли повернетесь?

— Через три дні.

— Це буде четвер. Може, тоді повечеряємо?

— Я зателефоную тобі вранці, коли приїдемо, добре? Поки що не знаю, яким буде кінець тижня. Можливо, у четвер увечері доведеться тренуватися з Денисом. Подивимось, гаразд?

— Гаразд, — Сашко явно був не в захваті від таких перспектив. Він говорив пригніченим голосом.

— Лілю, а з цим Денисом у тебе ніколи не було жодних стосунків? Адже ви стільки часу проводите разом.

— Колись ми спробували. Мені тоді було п'ятнадцять, йому сімнадцять. Але нічого не вийшло. Наші стосунки стали заважати тренуванням, і нам

порадили не продовжувати. Та ми й самі бачили, що не варто.

— Хто порадив?

— Батьки й тренерка...

— Тобі не складно так жити? На особисте життя майже не лишається часу.

— Іноді буває складно, але я роблю те, що мені подобається понад усе! Я щодня займаюсь улюбленою справою і хочу бути найкращою в цьому. І коли мені це вдається, це варте всіх обмежень. Коли я отримую нагороду або бачу успіхи своїх учнів, решта не має жодного значення! І я відчуваю, що нічого не хочу міняти, розумієш?

— Я намагаюся зрозуміти. Але ти жінка. Ти маєш бути не тільки тренеркою й учасницею змагань, а ще й дружиною, мамою згодом...

— Ну добре, Сашко, відвези мене, будь ласка, додому. Мені вже час.

Приїхавши додому, Ліля довго лежала з розплющеними очима і дивилася в темну стелю. Вона не могла заснути. Денис мав рацію: всі її романтичні історії розгорталися за одним стандартним сценарієм. Ніхто з чоловіків не витримував двох речей: її напруженого графіка і постійної присутності поруч Дениса.

Під подушкою забринькав мобільний телефон. Надійшло смс-повідомлення.

«Як минуло побачення із суперпрограмістом?»

Відповіла: «Якщо ти не заважатимеш, воно мене успішно».

«Я ж знаю, що ти вже вдома. Сама. Спиш у своїй улюбленій піжамі. Відпочивай, завтра важливий день».

Ліля усміхнулася. На мить їй захотілося отримати ще одне повідомлення, продовження, ще якесь речення чи хоча б кілька слів. Але дружня співучасть і турбота — це все, що Денис готовий був із нею розділити. Він знав її краще, ніж вона знала сама себе. Але який у тому сенс, якщо через це дівчина не могла побудувати своє особисте життя? Принаймні таке, як його малювали в сучасному суспільстві. А вона хотіла цього? А раптом її уявлення про особисте життя не збігалося з поглядами інших?

Вважається, що успішна жінка має вийти заміж, народити дітей і все життя дбати про домашній затишок. Лілі це здавалося надто нудним і сірим. Для неї щастя полягало в іншому: їздити країною та світом, виступати, змагатися, тренуватися, досягати нових успіхів, готувати дітлахів і радіти їхнім перемогам.

Вона не була готовою до традиційної сім'ї, принаймні тепер, коли їй 24. Жоден чоловік з її колишніх не був вартий того. Від танців вона не відмовиться. Можливо, через кілька років їй захочеться мати чоловіка, дітей. Але не зараз. Її сьогоднішній ритм життя влаштовував її, але мало кому ще подобався. Денис був винятком, адже жив так само. Хто ще зможе отримувати задоволення від такого темпу? І чи зможе вона жити так постійно?

* * *

Денис навідався в неділю до батьків, у понеділок зранку сховався у продуктову крамницю, набрав харчів із запасом. Найближчі кілька днів, доки не

повернеться Ліля, він залишиться наодинці. Тож у нього було вдосталь часу, щоб зайнятися своїми справами. Це було звичним для нього, адже дівчина регулярно возила дітлахів на якісь змагання. Він навіть навчився переконувати себе, що насолоджується цими днями й анітрохи не сумує.

У нього було одне хобі — проектування особливих будинків, яке давало хоч і нестабільний, але непоганий прибуток. Поки що він створив лише кілька проєктів, на більше просто не було часу. Але йому подобалося цим займатися, спостерігати, як маленька ідея переростає у великий проєкт, який надалі міг стати чиеюсь домівкою. Можливо, його домівкою. Про свій будинок Денис думав рідко і якось віддалено. Зараз він мешкав у двокімнатній квартирі, і його це цілком влаштовувало. Що ще треба самотньому чоловікові. А що там буде потім — буде потім.

Денис збирався взятися за один із проєктів. А в останній день змагань підопічних Лілі планував приїхати до них, знаючи, що це буде напружений, але найцікавіший день. Хлопець анітрохи не сумнівався, що вихованці Лілі посядуть призові місця, тож йому хотілося приїхати й привітати її. А поки що в найближчі три дні він лише думатиме про неї.

Хлопець саме розкладав продукти в холодильнику, коли почув мелодію телефону.

— Слухаю.

— Денисе, добрий день.

— Добрий, Маргарито Рудольфівно. Як почуваетесь?

— Прекрасно, хлопчику! Як і завжди, — Денис почув, як на її вустах заграла усмішка. Тренерка

справді завжди мала бадьорий вигляд, випромінювала енергію й усміхалася щиро та відкрито, дарма що торік вони вітали її із 70-річчям. — Лише хотіла переконатися, що ти теж.

— І я теж. А що ж зі мною станеться? — Денис теж усміхнувся.

— Хто знає. Лілія поїхала. Тож ти, напевно...

— Ви телефонуєте, щоб переконатися, що я тут не засох від смутку?

— Маю надію, що до цього не дійде, — вона зробила театральну паузу. — Ти ж не засохнеш?

— Звісно, ні, — хлопець зареготав. — У мене купа справ, які треба завершити, поки є час. Тож зі мною все гаразд. Я навіть не встиг відпочити від тренування.

— Ти ще розкажи мені, що не встиг скучити за нею.

— Ви, звісно, дуже добре мене знаєте. Але я ніяк не можу збагнути, що саме ви хочете від мене почути.

— Коли збираєшся до них?

— У середу зранку... А чому ви так вирішили..?

— Хлопчику, я давно спостерігаю за вами. І обвести мене довкола пальця не вийде. Я хвилююся за тебе.

— Дякую вам, звісно, за турботу, але...

— Є пропозиція. Завтра ввечері в мене тренування дорослої групи. Зазвичай такі заходи відвідує близько десяти осіб. За планом у нас фокстрот. А ви хотіли з Лілею змінити свою постановку на щось новеньке. Думаю, тобі буде корисно відволіктися від сумних думок, почерпнути нові ідеї, розв'язатися. Людей побачити, зрештою!

— Дякую, Маргарито Рудольфівно. Ви дуже турботлива. Але в мене на завтра плани. Тож, можливо, іншим разом.

Жінка промовчала, і Денис подумав, що вона не задоволена його відповіддю. Та й начхати. Він її дуже поважав і навіть любив як тренера, як близьку людину. Але чомусь саме зараз йому не хотілося нікого підпускати до себе. Тренерка вигадала собі якісь почуття між ним і Лілею, натомість вони цей етап пройшли ще в юнацтві й тепер були просто хорошими друзями. А завтра ввечері він і справді не може, бо в нього потяг до Києва. І в середу рано-вранці він уже гулятиме столичним вокзалом.

— Добре, хлопче, відпочивай. У четвер увечері чекаю на вас о шостій. Займатимемося дві години. У нас багато справ і планів! — від м'якості й турботи в її голосі нічого не лишилося, тільки холодний, тверезий тон.

— Слухаюся, тренере!

* * *

Коли Ліля, щаслива й задоволена результатами змагань, повернулася додому, тренування відновилися з подвійною силою. Їхні з Денисом змагання були заплановані на квітень, а за вікном щедро розсипав сніг грудень. Тож треба було поквапитися.

З усієї програми чемпіонату, яка складалася з десяти танців, пара вирішила оновити тільки два: фокстрот і румбу. На це варто було витратити основний час і сили. Решта танців давалася легко й швидко, як завжди.

Коли здається, що світ збожеволів, життя закінчилося і все летить у прірву чи чорту під хвіст; коли люди, яким довіряв, не просто зрадили, а розтоптали всі твої цінності, стерли їх у порошок; коли ставиш на собі хрест, бо стонадцятий раз надія на просте людське щастя розбивається на дрібні скалки; коли вже не чекаєш нічого доброго; стається щось, що все змінює, перевертає з голови на ноги: випадкова зустріч, вчасно підхоплений вірус, підкинута коробка кошенят, знайдений на вулиці телефон чи загублений пес, омріяні чи випадкові дві смужки на тесті... І враз отакі-от дрібнички стають цеглинами, з яких вибудовується міцний міст у світле майбутнє!

Для закоханих у життя.

мелодії серця

9 789662 792317